

Τσ.	δ	δ	δ	δ	δ	Τσ'ιαλδ'ίνης.
Α. δ.	δ	δ	δ	δ	δ	Δε Λαθαλέτ.
Γ γ.	δ	δ	δ	δ	δ	Γαριπ'άλδ'ης.
Ζ. ζ.	δ	δ	δ	δ	δ	Ζιραρδ'ίνος,
Τζ.	δ	δ	δ	δ	δ	Τζέμμα.
Υ, υ ή Ιού.	δ	δ	δ	δ	δ	Δουμάς, ή Διουμάς.
Ε. ε.	δ	δ	δ	δ	δ	Ο Κόμης Δ' Ε.
Ι. ι. είτε Ι. i.	δ	δ	δ	δ	δ	ή. και ιά. Κατσανιάκ. ή Κασσανιάκ.
Οδιλιάν ή Οδιλιών. Δέ-Προλή.						

Τὰ ὑπ' ἀριθ. εἴ. και ιγ'. εἶναι πρὸ αἰώνων παραδεδομένα νομίζομεν.

Οὕτω χωρὶς ν' ἀπομακρυνώμεθα τοῦ πνεύματος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης μὴ παραδεχομένης κακοφωνίαν, καὶ παντοῦ ὅπου ἂν ἀπηντάτο τοιαύτη, τρεπούσης αὐτὴν ἐπὶ τὸ εὐφωνότερον, δυνάμεθα οὐχ ἥττον κατὰ συνθήκην νὰ καθιστῶμεν γνωστὸν καὶ πρ-φερτὸν εἰς Ἑλληνικὰ χεῖλη πάντα ξενικὸν καὶ δύσσηχον καθ' ἡμᾶς φθόγγον.

Τὸ προτεινόμενον λοιπὸν παρ' ἡμῶν σύστημα, (καὶ πιθανὸν ἢ ν' ἀπατώμεθα, [ἢ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν νὰ τὸ προεῖδον], καὶ εἴτε παραπλήσιον διὰ τῆς καταλλήλου μάλιστα χρήσεως, εἰ δέον, καὶ τοῦ F. νομίζομεν ὡς τὸ μᾶλλον ἀνταποκρινόμενον πρὸς ἔκφρασιν ξενικῶν φθόγγων, καθὼ μὴ παραδεχόμενον προσθήκην στοιχείων ἐν τῷ πρὸ τοσούτων ἤδη αἰώνων ἐν χρήσει Ἑλληνικῷ ἀλφάβητῳ, ἀλλὰ μόνον διὰ μόνου τοῦ δασέος πνεύματος τιθεμένου ἐπὶ τῶν ἀρμοδίων συμφώνων καὶ ἀναπληροῦντος τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος καὶ ἄλλους φθόγγους, ὧν κυρίως βάσεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ δασύτης οἶον ce, che, ge καὶ j. (Γαλ. καὶ Ἰταλ), καὶ σχεδὸν καὶ αὐτὰ τὰ d καὶ b. Ἄλλως τε ἡ ἐπὶ συμφώνου ἐπίθεσις τῆς δασείας ὑπάρχει ἤδη εἰσηγμένη ἐπὶ τοῦ p. καὶ οὐδὲν παράδοξον, ἂν γείνη δεκτὴ καὶ δι' ἄλλα. Ἡ δὲ κατὰ συνθήκην ἐπίσης χρήσις τοῦ υ, (ἐνός, διότι δύο εἶ.αι ἐν χρήσει ἤδη ὡς διαιρετικὰ οἶον προὑπάρχω), καὶ τῶν . . ἐπὶ τοῦ ε, εἶναι κατὰ μίμησιν νεωτέρων γλωσσῶν, ὡς τῆς Γερμανικῆς καὶ ἄλλων.

Καθ' ἡμᾶς ἡ λύσις τοῦ φιλολογικοῦ τούτου ζητήματος ἀπόκειται τῇ μελλούσῃ Ἑλληνικῇ Ἀκαδημίᾳ, ἥτις περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ πᾶν ὅ,τι διακεκριμένον καὶ δοκιμασμένον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ ἔσεται ὁ ἀρμοδιώτερος κριτής. Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ὁμῶς συζήτησις φωτίζει τὰ πνεύματα, καὶ προετοιμάζει τὸ ζήτημα.

Ἐν Ἰουμαγλίῳ τῇ 8 Μαΐου 1864.

Ε. ΜΕΝΔΩΝΙΑΔΗΣ.

ΕΛΥΧΡΥΣΟΝ ΤΟ ΠΕΡΙΑΝΘΕΣ.

—ooo—

Class. Sygenesia polygamia superflua.

Elychrysam bracteatum, caule erecto, foliis lanceolate-acutis supdecurrentibus subtrinerviis, scabriusculis, pedunculis elongatis unifloris, floribus bracteatis. (Nob.).

Τὸ ὡραῖον τοῦτο φυτὸν ἐκομίσθη ἐν Εὐρώπῃ ἐκ Νέας Ὀλλανδίας ὀλίγα τινα ἔτη πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ εὐδοκίμει κάλλιστα ἰδίως εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς τε Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας, ὅπου πολλάκις ἀνθεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος, συνήθως ὁμῶς κατὰ τὸν Ἰούλιον, Αὐγουστον καὶ Σεπτέμβριον, ἀφοῦ σπαρεῖ κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα. Ὁ καυλὸς αὐτοῦ ἔχει ὕψος ἐνός καὶ ἡμίσεως ὡς ἑγγιστα πήχεως, κατὰ δὲ τὸ σχῆμα εἶναι κυλινδρῶδης, ὀλίγον τι γραμμώδης καὶ σχεδὸν λείος, φέρει δὲ καὶ ὀλίγους εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ κλάδους. Τὸ δὲ ἄνθος ὅταν εἶναι κλειστὸν παριστᾷ εἶδος κώνου, ἐνῶ ἀνοικτὸν ἔχει σχῆμα δίσκου ἀκτινωτοῦ κατ' ἐπιφάνειαν ἕνεκα τῶν κεχρωματισμένων καὶ ἀνοικτῶν λεπίδων τοῦ κάλυκος. Αἱ λεπίδες αὗται εἰσὶν ὑμενώδεις, στιλπναὶ καὶ

αἱ πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν μακρότεραι τῶν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν· ἄπταται δὲ εἰς τρίγωνοι, ἀμβλύαι, χρώματος ὠχροῦ βαθέος καὶ ἔτι μᾶλλον ἀμαυροῦ κατὰ τὴν ῥάχιν, ἐνῶ πρὸς τοὺς μίσχους εἰς χρυσοχρῶσι, κατὰ δὲ τὸ σχῆμα λογχωδελώδεις. Ἀγνοῶ ἂν τὸ φυτὸν τοῦτο εἰσῆχθη ἤδη ἐν Ἑλλάδι ὅπου ἐμπορεῖ κάλλιστα νὰ εὐδοκιμήσῃ ἀφοῦ εἰς ἅπαντας τὴν λοιπὴν Εὐρώπην ἐπιτυχάνει, ἀλλοῦ μὲν ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἄλλοῦ ἐν ὑποστέγοις κήποις.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΔΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ooo—

ΠΑΘΟΥΣΜΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ. Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου κατεχωρίσθησαν ἐσχάτως εἰδήσεις ἀποβλέπουσαι τὸν πληθυσμὸν τῆς γῆς. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης εἶναι ἐν δισεκατομμύριον καὶ 318 ἑκατομμύρια. Διαιροῦνται δὲ εἰς τὰς ἐπομένους φυλάς·